

(๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๖๑/๒๕๕๑

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๙๕๑/๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัด

วันที่ ๑๙ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัด

โจทก์

ระหว่าง

นาย

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๙ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยซึ่ง

เป็นผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายยาสำเร็จรูปและเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการประจำสถานที่ขายยาแผน

ปัจจุบันโดยตัวจำเลยเองได้ปิดราคาขายปลีกยาไบโซวอล ราคา ๙๕ บาท ทั้ง ๆ ที่ราคาขายปลีกที่

พิมพ์ไว้ข้างกล่องกำหนดราคาขายปลีกไว้เพียง ๓๕ บาท ปิดราคาขายปลีกยาแอมเมิลทซ์ราคา

๒๕๐ บาท ทั้ง ๆ ที่ราคาขายปลีกที่พิมพ์ไว้ข้างกล่องกำหนดราคาขายปลีกไว้เพียง ๑๖๘ บาท

และจำเลยขายยาดังกล่าวให้แก่นาง

และทันตแพทย์

ผู้เสียหาย ในราคา ๕๐ บาท และ ๒๕๐ บาท ซึ่งเป็นการปิดราคาขายปลีกและขายให้ผู้เสียหาย

/สูงกว่า

แก่ลูกจ้างในร้านอีก ๓ คน ประมาณเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท และชำระค่าภาษีอีกประมาณปีละ ๕๐,๐๐๐ บาท ที่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด ลูกค้าของจำเลยส่วนมากเป็น ชาวต่างประเทศที่มาท่องเที่ยว ราคาขายของร้านจำเลยมีความเป็นธรรมแล้ว เพราะค่าใช้จ่ายในร้าน สูงกว่าร้านขายยาทั่วไป รวมทั้งค่าครองชีพที่ สูง ทางชมรมผู้ค้ายาจังหวัด มีข้อกำหนด ว่าห้ามจำหน่ายยาต่ำกว่าราคาที่ติดฉลากไว้ข้างขวด เพราะจะทำให้ร้านค้านอื่นไม่สามารถจำหน่ายได้ แต่ไม่เคยมีข้อกำหนดห้ามเกี่ยวกับการจำหน่ายสูงกว่าราคาที่ติดไว้ เพราะร้านขายยาแต่ละร้าน ตั้งอยู่ในพื้นที่และมีค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน ซึ่งได้ยั่วไปการกำหนดราคาขายคือ ราคาที่พิมพ์ข้างกล่อง บอกด้วยอัตราค่าเฉลี่ยภายในร้านแล้วจึงปิดราคาขายใหม่ที่ข้างกล่องให้ชัดเจนทำให้กล่องยาแต่ละ กล่องจะมีราคาอยู่ ๒ อย่าง คือ ราคาที่ติดมาจากโรงงานและราคาที่กำหนดขึ้นใหม่โดยร้านขายยานั้น ๆ แต่ราคาที่กำหนดขึ้นใหม่สามารถต่อรองได้ ในวันเกิดเหตุนาง และ ทันตแพทย์ ได้มาซื้อยาไปไซวอลและยาแอมเมิลทซ์จากร้านของจำเลยจริง จำเลยรับยามาขายเป็นทอดที่ ๓ ต่อจากพ่อค้าคนกลาง ยาไปไซวอลติดราคาไว้ ๙๕ บาท ส่วน ยาแอมเมิลทซ์ติดราคาไว้ ๒๕๐ บาท มีการต่อรองราคากัน สุดท้ายยาไปไซวอลขายไปในราคาขวดละ ๑๕ บาท ส่วนยาแอมเมิลทซ์ขายไปขวดละ ๑๕๐ บาท ผู้เสียหายทั้งสองซื้อยาด้วยความสมัครใจ เข้าวันรุ่งขึ้นผู้เสียหายทั้งสองมาต่อว่าจำเลยว่าขายยาทั้งสองชนิดแพงเกินไปจำเลยจึงบอกว่าถ้าเช่นนั้น นายยามาคืนจะคืนเงินให้ แต่ผู้เสียหายทั้งสองก็ไม่นำยามาคืน ทางหน่วยงานราชการของจังหวัด

ไม่เคยมีการแจ้งหรือประกาศข้อกำหนดห้ามจำหน่ายยาเกินราคาไว้

ศาลพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่าจำเลยเป็นเจ้าของร้านขายยา

ตั้งอยู่ที่ตำบล อำเภอ จังหวัด เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๙

เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา นาง กับทันตแพทย์ ได้

ซื้อยาไบโซวอลกับยาแอมเมิลทซ์จากร้านของจำเลย มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดตาม

ฟ้องโจทก์หรือไม่ โจทก์มีนาง เบิกความว่า ซื้อยาไบโซวอลขนาด ๖๐

มิลลิลิตร ในราคากล่องละ ๙๘ บาท สำหรับยาแอมเมิลทซ์ซื้อในราคา ๒๕๐ บาท โดยยาไบโซวอล

ราคาพิมพ์ไว้ข้างกล่องกล่องละ ๓๔ บาท แต่ข้าฯ เคยซื้อได้ในราคากล่องละ ๒๕-๒๘ บาท ส่วน

ยาแอมเมิลทซ์จะซื้อได้ในราคากล่องละ ๑๐๐-๑๒๐ บาท แล้วแต่ร้านที่ขาย ข้าฯ ตกหลงซื้อยาทั้งสอง

ชนิดจากร้าน ในที่สุดคนขายลดราคาให้ ๒๐ บาท ทันตแพทย์

.....

เบิกความว่า เป็นคนขับรถไปที่ร้านขายยา ภรรยานั่งไปด้วย เมื่อถึงร้านภรรยาเป็นคนลงไปซื้อยา ข้าฯ

รออยู่ที่รถประมาณ ๒๐ นาที ภรรยากลับมาพร้อมกับยาที่สั่ง ข้าฯ สอบถามราคา ภรรยาบอกว่า

ยาไบโซวอลซื้อมาในราคาขวดละ ๙๕ บาท ส่วนแอมเมิลทซ์ราคา ๒๕๐ บาท โดยทั่วไปยาไบโซวอล

ซื้อจากร้านขายยาทั่วไปในราคาขวดละ ๓๒-๓๕ บาท แต่หากซื้อจากร้านค้าส่งราคาขวดละ ๒๘-๓๐

บาท ส่วนยาแอมเมิลทซ์ร้านขายยาทั่วไปขายขวดละ ๑๕๐-๑๖๐ บาท นาย

เบิกความว่า รับราชการอยู่ที่สำนักงานการค้าภายในจังหวัด ตำแหน่งหัวหน้าสำนักงาน มี

หน้าที่ในการป้องกันการผูกขาดสินค้าทั่วประเทศตามพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.๒๕๒๒ ข้าฯ ได้รับร้องเรียนทางโทรศัพท์จากทันตแพทย์ จำนวนสกุลไม่ได้ว่าไปซื้อยาที่ร้าน ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบล โดยร้านดังกล่าวขายยาไปไซวอลขนาด ๖๐ ซีซี ในราคา ๘๐ บาท และขายยาแอมเมิลทซ์ขนาด ๘๐ ซีซี ในราคา ๒๕๐ บาท ซึ่งยาทั้งสองชนิดดังกล่าวมีราคาพิมพ์ไว้ทั้งกล่อง ยาไปไซวอลราคา ๓๔ บาท ส่วนยาแอมเมิลทซ์ราคา ๑๖๐ บาท ทันตแพทย์เห็นว่าร้านดังกล่าวขายยาเกินสมควร ข้าฯ ได้ไปตรวจร้านขายยาที่ตำบล ปรากฏว่าร้านขายยาทุกร้านขายยาไม่เกินกว่าราคาข้างกล่อง นอกจากนี้ยังได้ทำการตรวจร้านขายยาซึ่งอยู่ที่อำเภอ จังหวัด พบว่าร้านดังกล่าวก็ไม่ได้ขายยาเกินกว่าราคาที่ปิดไว้ข้างกล่อง นาง เจ้าของร้านขายยาชื่อร้าน อยู่ที่ตำบล อำเภอ จังหวัด เบิกความว่า ยาไปไซวอล ขนาด ๖๐ ซีซี มีราคาข้างกล่อง ๓๔ บาท ข้าฯ จำหน่ายในราคา ๑๒ บาท บ้างหรือ ๓๔ บาท บ้างในบางครั้ง แต่ไม่ได้ขายยาแอมเมิลทซ์ นาง เบิกความว่า มีอาชีพเป็นเสมียนอยู่ร้าน จำเลยได้มาซื้อยาที่ร้าน ยาไปไซวอลขนาดบรรจุ ๖๐ มิลลิลิตร ราคา ๒๗ บาท โดยข้างกล่องติดราคา ๓๔ บาท ยาแอมเมิลทซ์ขนาดบรรจุ ๘๒ มิลลิลิตร ขายส่งราคา ๑๕๐ บาท ราคาปลีกข้างกล่อง ๑๕๐ บาท ส่วนจำเลยเบิกความว่าในวันเกิดเหตุ นาง กับทันตแพทย์ ได้มาซื้อยาไปไซวอลและยาแอมเมิลทซ์จากร้านของข้าฯ จริง ซึ่งร้านของข้าฯ รับยามาขายในทอดที่ ๓ ต่อจากพ่อค้าคนกลาง ยาไปไซวอล

- ๗ -

ข้าพเจ้า ตัดราคาขายไว้ ๙๕ บาท ส่วนยาแอมเมิลทซ์ตัดราคาไว้ ๒๕๐ บาท เห็นว่า เมื่อพิจารณา
 กล่องยาทั้งสองชนิดตามเอกสารหมายเลข จ.๔ และ จ.๕ โดยละเอียดแล้ว ปรากฏว่ายาไปโซวอล
 ขนาด ๖๐๐ มิลลิกรัม มีราคาพิมพ์อยู่ที่ข้างกล่อง ๓๔๐ บาท ส่วนยาแอมเมิลทซ์ ขนาด ๘๒ มิลลิกรัม
 มีราคาพิมพ์บนกล่อง ๑๖๘ บาท มีฉลากชื่อร้านของจำเลยราคา ๒๕๐ บาท ปิดทับไว้ ซึ่งพยานโจทก์
 ทุกปากเบิกความเหมือนกันว่าทั้งยาไปโซวอลและยาแอมเมิลทซ์จะมีราคาขายระบุไว้แล้วที่ข้างกล่อง
 และร้านขายยาทั่ว ๆ ไป จะจำหน่ายยาดังกล่าวไม่เกินกว่าราคาที่ระบุไว้ซึ่งตามพระราชบัญญัติกำหนด
 ราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.๒๕๐๒ มาตรา ๒๙ บัญญัติว่าห้ามมิให้ผู้ใดประกอบ
 ธุรกิจใดโดยลำพังสมคบ หรือร่วมกับบุคคลอื่นดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะกดราคาสินค้าให้ตกต่ำ
 เกินสมควรหรือทำให้สูงเกินสมควร หรือทำให้เกิดความปั่นป่วนซึ่งราคาสินค้า สำหรับที่จำเลยอ้างว่า
 ทางหน่วยงานราชการของจังหวัด ไม่เคยมีการแจ้งหรือประกาศข้อกำหนดจำหน่ายยาเกินราคาไว้
 ปรากฏว่าในกรณีนี้มีประกาศของคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ฉบับ
 ที่ ๑๙๘ พ.ศ.๒๕๐๕ เรื่องกำหนดสินค้าควบคุม มีบัญชีรายชื่อสินค้าแนบท้ายประกาศ โดยในหมวด
 ของใช้ประจำบ้านมียารักษาโรคแผนปัจจุบันอยู่ในลำดับที่ ๗ และประกาศดังกล่าวได้ประกาศใน
 ราชกิจจานุเบกษาแล้วปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๗๖๖ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่ทุก
 ท้องที่ แม้ตามประกาศดังกล่าวจะไม่ได้กำหนดราคาของยาแต่ละชนิดว่าจะต้องขายในราคาเท่าใดก็
 ตาม แต่วัตถุประสงค์ของประกาศเพื่อป้องกันการกำหนดราคาซื้อ ราคาขาย หรือการกำหนดเงื่อนไข

และวิธีปฏิบัติทางการค้าอันไม่เป็นธรรม ซึ่งกำหนดให้ยารักษาโรคแผนปัจจุบันเป็นสินค้าควบคุม การที่ยาไปไซวอลและยาแอมเม็ลทซ์ซึ่งทางบริษัทผู้ผลิตหรือบริษัทผู้จำหน่ายได้แสดงราคาไว้แล้ว โดย ยาไปไซวอลมีราคาขายขาดละ ๓๔ บาท ยาแอมเม็ลทซ์มีราคาขายขาดละ ๑๖๘ บาท แต่จำเลยได้ แสดงราคาขายปลีกไว้สูงกว่าราคาดังกล่าวมาก ยาไปไซวอลราคาขาดละ ๙๕ บาท ยาแอมเม็ลทซ์ราคา ขาดละ ๒๕๐ บาท ย่อมเป็นการปฏิบัติทางการค้าอันไม่เป็นธรรม และเป็นการจงใจที่จะทำให้ ราคายาทั้งสองชนิดสูงเกินสมควร อันเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามตามพระราชบัญญัติดังกล่าว แม้จำเลยจะ นำสืบว่าเหตุที่ต้องขายยาในราคาดังกล่าวเพราะร้านของจำเลยตั้งอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด มีค่าใช้จ่ายสูงกว่าร้านค้าทั่วไปและราคายาที่จำเลยแสดงราคาขายไว้สามารถต่อรองได้ก็ตาม ก็ไม่ ใชเหตุอันจะอ้างตามกฎหมายได้ เพราะปกติแล้วราคายาที่ทางบริษัทผู้ผลิตยาหรือตัวแทนจำหน่ายยา กำหนดราคาเอาไว้ นั้นจะบวกกำไรไว้ให้แก่ร้านขายปลีกอยู่แล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด ตามฟ้องโจทก์ สำหรับที่โจทก์ขอให้เรียกส่งยาสองกล่องชองกลางนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติ กำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.๒๕๒๒ ไม่มีบทบัญญัติให้รับได้ และกล่องยาทั้งสอง ดังกล่าวก็ไม่ใช่ทรัพย์สินซึ่งบุคคลใดใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๓๓ ศาลจึงไม่อาจรับได้

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการ ผูกขาด พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๒๙, ๔๕ ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคย

/ต้องโทษ

ตั้งโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกจึงให้รอไว้มีกำหนด ๒ ปี ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ค่าขอในส่วนที่ให้รับของกลางให้ยก./

นาย

นาย

รับของต้นนายอุทิศ
[Signature]

(นาย)

จากศาลจังหวัด

/พิมพ์/แทน